

במדינה

(המשך מעמוד 37)

אשתו של כרמל סלמן, היא בת 19, וכבר למודת סבל. בעלה איש חולה, והיא יודעת זאת. הצעירה בעלת הפנים הילדותיות מבלה את מרבית זמנה בבתי-המישפט. כשהיא עסוקה בשיחורר בעלה, הנעצר מדי פעם באשמת אחזקת סמים, וזאת למרות שהוא מוכר למיטרה.

סיפרה יהודית סלמן: "בעלי כרמל הוא אדם בודד. ההורים שלו גרושים ואף אחד לא מטפל בו חוץ ממני. הוא בסך-הכל בן 25 ומסבל לאופיים כבר עשר שנים. אני נשואה לו מזה שנתיים ואני המפרנסת שלו. כשהכרתי אותו חיה גיטאריסט בלה-קה. כיום הוא לא מסוגל לנגוע בגיטארה. היד שלו רועדת. כדי שנתפרנס בכבוד אני עובדת במספרה. אני כל הזמן רצה למישרדהבריאות, רצה לבתי-המישפט ואני מרגישה שאני האפטרופוס שלו.

"כל הזמן יש לנו בעיות עם המיטרה. תפסו אצלנו בדירה 18 גרם אופיום, עצרו אותי לעשרה ימים והאשימו גם אותי בסחר. אני סוחרת סמים אני, שמקללת כל יום את הסמים האלו שהרסו את בעלי? כעבור עשרה ימים שיחררו אותי, ואת בעלי החזיקו במעצר שבוע נוסף.

"אני מרויחה 2000 לירות בחודש ומזה אנחנו חיים. יש לנו דירה שקיבלנו ממיש-רדיהשיכון, אבל רוב הכסף הולך על סמים לבעלי. הוא מוכרה את זה, בלי זה הוא בקריוות. בלי זה הוא בסכנת מוות. כעת מטפל בו רופא מחוץ טוב, אבל אני לא יודעת אם זה יעזור. אני רק יכולה לקוות.

"בינתיים אני חיה בגיהנום, אבל אני אהבת אותו ואם אני אעזוב אותו לא יהיה לו אף אחד, הוא יהיה בודד כמו כלב."

בתיסוהר

מכות לשודדת

החשודה בשוד ביקשה

להכין כריך לזונת,

ויצאה כשן ועין

העצירות של בית-המעצר באבוכיביר הובאו בשעת הצהריים אל חדר-האוכל של בית-המעצר כדי לאכול את ארוחתן. הארוחה הכילה פרוסת לחם שחור, פרוטות נקניק וסלט תפוחי-אדמה. דליה זור גייר, שהוחשדה יחד עם חדרוה קליינמן בביצוע שוד בביתה של חנה סומך ברמת-גן (העולט הזה 2109) נכנסה לחדר-האוכל ביחד עם יתר העצירות. אחת מהן סירבה לאכול את הארוחה ודליה זוגייר החלה להכין ממתנה סנדוויצ'ים. לדבריה, עשתה זאת כדי להשביע את רעבונן של היצאניות המגיעות לבית-המעצר בשעות הקטנות של הלילה כשהן רעבות ועייפות.

על מה שהתרחש מאותו רגע בו החלה להכין את הסנדוויצ'ים סיפר פרקליטה, עורכי-הדין אהרן בנימין: "דליה החלה בהכנת הסנדוויצ'ים ואז נגשה אליה ה-סוהרת פאני לוי ואמרה לה חד וחלק שהיא לא תכין סנדוויצ'ים. דליה שאלה אותה מדוע והסוהרת השיבה לה: בגלל שאת זונה ושודדת. תגובתה של דליה: 'מנוולת', תגובתה של הסוהרת: 'את תגידי לי מנוולת? אני אראה לך מה זה!' היא ביקשה מדליה להיכנס אל הכלוב' שהוא התא אליו מוכנסים העצירים עד שהם מועברים לתאי-המעצר.

"בכלוב' יש ספסל מתכת. אל הכלוב' נכנס מיד איש-ליווי עצירים, בשם חייית המבורגר. הוא החל לחבוט בפניה ובבטן של דליה. היא נשכבה על הספסל להגן על עצמה ואז הוא משך את הספסל ונחבט בראשה על הספסל. בסוף השבת דליה לבית-החולים וזוהי תגובתה המפורשת. מתחת לעיניה, כמובן הגשתי על פי בקשתה תלונה רשמית למפקד משטרת מחוז תל אביב, ניצב משה טימקין וביקשתי להקים ועדת-חקירה."

שוב בהשמעת סמים. גירסתה של הסוהרת שונח לחלוטין. לשענתה ביקשה להעביר את דליה זוגייר לצינוק, אך זו התנגדה. הסוהרת ביקשה את עזרתו של איש ליווי העצירים, אך דליה התחמקה מידיהם והחלה לחבוט בראשה על ספסל המתכת וכך נמצעה.

המשטרה נדבקה, כמובן, בגירסתה של השוטרת. דליה זוגייר הובאה בפניו של השופט בוריס רפפורט כחשודה בתקיפת

"אני אוהב את הילדים ואני אוהב את ג'וזי, אני הולך לראות אותם כמה שיותר. אני יכול להיות איתם כמה שעות, ואז אני מוכרה להסתלק. לג'וזי מגיע יותר טוב ממה שיש לה. עובדת קשה, גם מופי-עה, גם מטפלת בשני הילדים. אני יודע שזאת קריעת-תחת, אולי הגיע הזמן, אחרי המשערה שנים, לנסות להתחיל חיים חדשים.

"גמרתי את כל החסכונות, ואני צריך לעשות כסף. בגלל זה התחלתי לעבוד קצת בניחול המועדון. יש לי המון הצעות לפתוח שוב מועדון שיהיה כולו שלי. אני טוב לזה. עם כל החרא שבי, אנשים עוד יודעו רדום, לא יודע בדיוק מה

"לג'וזי מגיע

יותר טוב"

"ע כשיו אני נמצא בתקופה שאני עוד רדום, לא יודע בדיוק מה

קראוס ב"סומעין"

פליט מוסקלי

באים לראות את החרא. הנה, לקחנו את המועדון של אומני ואף כלב לא נכנס לשם עכשיו יש שם תנועה."

שמוליק קראוס אינו מועדון, אך שני תקליטים משלו עומדים לצאת בימים אלה לשוק. הוא עצמו אינו יודע על כך, אין לו מושג שהשיר סוסטן צועד במיצעד הפיומונים. על התקליטים הוא מספר:

"אני יודע שהתבשלתי לי שני תקליטים, וזה אפילו, לא בוער לי. תקליט אחד הוקלט בארבע שעות באופן ספונטאני, ללא כל הכנה. לקחתי את אהרלה קמיני סקי, חיים רומנו, שמוליק ארון וצ'רצ'יל, וניגנו ארבע שעות. התקליט נקרא מדינת ישראל נגד קראוס שמואל."

והוא שולף מארנקו את כתב-האישום שיופיע על עטיפת התקליט. בכתב-האישום שום הוא מואשם בתקיפת שוטרים.

שמוליק: "יש לי המון כאלה. אני כל הזמן משלם קנסות. לא רק שלי, גם של אחרים. חתמתי ערבות לכמה אנשים, והם הסתלקו. אני משלם את החובות שלהם. התקליט השני נקרא טנאים, ויהיו בו כמה דברים שנעשו עם יענקלה רוטבליט, שלא גרים כמו רוח וגיר ובבאדה לעובד קיבוץ. וכל שאר הלהיטים שהיו בזמננו.

"החל הוצע לי להכין תוכנית עם שירים שבה אספר את קורות חיי. המון קיבוצים פונים אלי, לבוא ולספר מי אני, אבל אני לא יודע. אין לי כוח לספר כעת. יש לי הרגשה שאני דפוק. הצלחתי ליצור לעצמי תדמית כזו שקשה להיפטר ממנה. מי יאמין לי שאני גם בן-אדם?"

אתי. התחלתי לעבוד קצת עם אחי, יגאל, בניחול של מועדון. זה קצת עוזר לי. בחצי-השנה האחרונה לא יצאתי מהבית. עברתי משבר המור ביחסים שלי עם ג'וזי.

"אני מרגיש שאני רוצה לסגור עניינים וללכת לגור בקיבוץ. אני מחפש איזה קיבוץ שיהיה מוכן לקלוט פליט מוסקלי שכמוני. אבל עם השם שבנתי לעצמי, מי יקבל אותי? אני ממש דלוק על העניין של הקיבוץ. אני אוהב עבודה חקלאית, כשהייתי בן שש-עשרה הייתי משך שני תיים בקיבוץ שעה-גולן. מה לא הספקתי בארבעים שנות חיי? מה שאחרים לא עשו בשמונים. עבדתי בכל עבודה שאפשר לער לות על הדעת. החל מעבודה על הים וכלה בנהיגת טרקטור."

שמוליק קראוס אינו מתגורר כיום ב-ביתו. בדירת-הגג שברחוב טרומפלדור נש-ארה ג'וזי כץ עם שני הבנים, שם ובן-השמועות ידעו לספר כי שמוליק מכה אותה וכי הילדים והיא סובלים חרפת-רעב. שמוליק: "לפני ארבעה חודשים עזבתי את הבית. בגלל הילדים ובגלל המצב שהייתי בו. אני לא הייתי בסדר. עזבתי באשמת חוץ מזה, יותר טוב לג'וזי ול-ילדים להתחיל מחדש. כל הסיפור כבד עלי. אני צריך לפרנס אשה ושני ילדים, וגמרתי כבר את כל החסכונות שלי. אם לא היו הילדים, הכל היה אחרת. אני נמצא במצב שאיני יכול לסבול רעש. הרעש של הילדים וההמולה מטריפים עלי את דעתי. אני יודע שזה לא בסדר, אבל מה אני יכול לעשות?"

(המשך מעמוד 37) הסתיימה התקריט עם יוסי בנאי, והסתיי כבתי עם רפי שאולי ואחיו תדי. זה קרה בשחורתי מהמיסעדה הברזילאית ביפו יחד עם ג'וזי, יקי יושע ואשתו דורית. התנתי את האוטו ליד המועדון, והלכנו בכיוון לשמיל. פיתאום בא מולי ג'ובלי הקטן, שומר הסף של המועדון, ואמר לי שאני לא יכול להיכנס. הוא בא עם האקדה, ואמר לי: 'אם אתה נכנס, אני יורה בך'. אמרתי לו: 'תירה'. אז ירדו למטה תדי ורפי, התנפלו עלי והיכו אותי. אני לא הגבתי.

"אני זוכר שג'וזי צעקה עליהם: 'מה אתם עושים לו? מה אתם עושים לו?' אז עברה מיטרה במקום ולקחה אותי לבית-החולים. בבוקר הוציא לי שופט פקודת-הסתכלות ל-15 יום בבתיים. הכי ניסו אותי למחלקה הפסיכיאטרית. ביום השני הסתלקתי. דיברתי עם כמה פסיכיאטרים באופן שיחזי מאד. הם סירבו להראות לי, מאוחר יותר, את דו"ח ההסתכלות. הגעתי לבית-החולים איכילוב, כי הייתי פצוע. ממילא, באבוכיביר לא רצו אותי, כי יום קודם-לכן הצפתי להם את כל השירותים והמקלחות. הרגשתי לא טוב. הרגשתי שבמקום שיעצרו את האחים הגיבורים שאולי, עצרו אותי.

"ידעתי מה חושבת דעת הקהל: אני תמיד בצד הלא-צודק, אני הכיבשה השחור-רה, האלים, זה שמתחיל עם הצרות, התור קף, וכשאתה מגיע למצב כזה, באמת כבר לא משנה לך איזו כיבשה אתה. במיוחד הרגשתי פגוע בבתי-המשועים. הייתי במשבר, ולא הרגשתי שום נכונות מצד הרופאים לעזור לי, כל אחד בא רק לראות מי זה שמוליק קראוס.

"אמרתי לפסיכיאטר: אם אחזור לבית-הסוהר, אאבד את עצמי לדעת. זה לא היה איכפת לו. הוא המליץ להחזיר אותי לבית-המעצר. הגעתי למצב של ייאוש, של ריחוק, הבנתי שלאף אחד לא איכפת.

קראוס עם בנו בן להתחיל מחדש

הפתרון היחידי היה לאבד את עצמי לדעת. למות.

"אחרי יום בבית-המעצר העבירו אותי לאיכילוב, וזה עזר לי מאד. הייתי יותר חופשי, היה לי יותר נוח. בתקופות כאלה אני יכול ליצור הרבה. כתבתי המון. יום אחד אפרסם כל מה שכתבתי. כתבתי המון שירים. הרגשתי שאני רוצה לעזור לכל המיטכנים שתקועים באבוכיביר."

באותה תקופה סבבה את שמוליק קראוס חבורת מעריצות, שבהו"ל הן מכונות 'גרופיס' ובארץ 'מזדנבות'. הן היו עור שות דברו, ושירתו אותו. הן הקיפו אותו בבתי-החולים, מילאו אחר כל מוצא פיו, היו הולכות איתו לכל מקום ואף שימשו כמטפלות לשני ילדיו.

שמוליק: "זה נכון שהיו סביבי כל מיני בחורות אבל לי, בניגוד לאחרים, היה איכפת מהן. לא רציתי שן תסתכנה, שתדרגה לרחוב. כל הגרופות הקטנות האלו, כשהיו בסביבה שלי, יצאו מהרעק.